

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ СПРОЩЕНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

PECULIARITY OF THE PROCEDURAL FORM OF SIMPLIFIED PROCEEDINGS IN ADMINISTRATIVE LEGAL PROCEEDINGS

Вовк П.В., к.ю.н.,

Голова Округового адміністративного суду міста Києва
orcid.org/0000-0002-8187-1849

Статтю присвячено вивченню особливостей спрощеного провадження в адміністративному судочинстві. За своєю правовою природою спрощене провадження є різновидом позовної процесуальної форми розгляду і вирішення адміністративних справ. Відслідковано зміни концепту спрощеного провадження в адміністративному судочинстві і обґрунтовано перехід до його автономізації як самостійної і самодостатньої процесуальної форми розгляду і вирішення справ, що містять спір про право. Зроблено висновок про міжгалузевий характер досліджуваного процесуального інституту, який обґрунтовано наявністю спільних критеріїв його впровадження, серед яких: визнання різновидом процесуальної форми позовного провадження; зазначення конкретної групи справ щодо яких воно застосовується; вказівка на поширення його застосування на інші справи, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи. Акцентовано увагу на тому, що відмінності у нормативному визначення спостерігаються лише у колі справ, щодо яких базовою процесуальною формою визнається спрощене позовне провадження. При цьому, з'ясовано, що адміністративне судочинство фіксує єдину категорію таких справ – справи незначної складності. Особливу увагу приділено реалізації принципів адміністративного судочинства при розгляді справи за правилами спрощеного позовного провадження. Встановлено, достатність передбачених процесуальних механізмів реалізації принципу змагальності, який охоплює: подання заяв по суті справи; існування можливості розгляду справ за безпосередньої участі сторін, що надає можливість довести свою позицію перед судом; надання письмових доказів, а у визначених законом випадках, особистих і електронних. З'ясовано, що принцип гласності максимально обмежується у випадках розгляду справи без повідомлення сторін і проведення судового засідання. У зв'язку з цим запропоновано балансує рішення: якщо справа в першій інстанції розглядалася в письмовому провадженні, то заявлення клопотання про перегляд судового рішення в апеляційному порядку здійснюється виключно у содовому засіданні. Систематизовано ознаки спрощеного провадження як процесуальної форми позовного провадження, сформульовано критичні зауваження щодо окремих підходів до специфікації спрощеного провадження. Надано характеристику спрощеного провадження в його стадійному розвитку. Наголошено на обов'язковості проходження усіх стадій позовного провадження, із окремими вилученням, зумовленими призначенням спрощеного провадження в оперативному вирішенні справи.

Ключові слова: адміністративне судочинство, процесуальна форма, процесуальний режим, позовне провадження, спрощене провадження, письмове провадження, судове засідання.

The article is devoted to the study of the features of simplified proceedings in administrative proceedings. By its legal nature, simplified proceedings are a type of lawsuit procedural form of consideration and resolution of administrative cases. The changes in the concept of simplified proceedings in administrative proceedings are followed and the transition to its autonomy as an independent and self-sufficient procedural form of consideration and resolution of cases containing a dispute about the right is substantiated. A conclusion was made about the interdisciplinary nature of the investigated procedural institute, which is substantiated by the presence of common criteria for its implementation, including: recognition as a type of procedural form of legal proceedings; specifying a specific group of cases to which it applies; an indication of the extension of its application to other cases for which a quick resolution of the case is a priority. Attention is focused on the fact that differences in the normative definition are observed only in the circle of cases, in respect of which the basic procedural form is recognized as a simplified claim proceeding. At the same time, it was clarified that the administrative court registers a single category of such cases - cases of minor complexity. Particular attention is paid to the implementation of the principles of administrative proceedings when considering a case according to the rules of simplified legal proceedings. The sufficiency of the provided procedural mechanisms for the implementation of the adversarial principle has been established, which includes: submission of statements on the merits of the case; the existence of the possibility of consideration of cases with the direct participation of the parties, which provides an opportunity to prove one's position before the court; provision of written evidence, and in cases specified by law, personal and electronic. It was found that the principle of publicity is limited to the maximum extent in cases where the case is considered without notifying the parties and holding a court session. In this regard, a balancing decision is proposed: if the case in the first instance was considered in written proceedings, then the application for revision of the court decision in the appeal procedure is carried out exclusively in the court session. Features of the simplified proceedings as a procedural form of the claim proceedings are systematized, critical remarks are formulated regarding individual approaches to the specification of the simplified proceedings. A description of the simplified proceedings in its staged development is provided. It is emphasized that it is mandatory to go through all the stages of the legal proceedings, with some exclusions due to the appointment of simplified proceedings in the prompt resolution of the case.

Key words: administrative proceedings, procedural form, procedural regime, claim proceedings, simplified proceedings, written proceedings, court session.

Вступ. Оптимізація судових проваджень в світі має визначальну спільну тенденцію – вироблення моделей належних судових процедур, здатних забезпечити доступ до правосуддя, мінімізувати витрати сторін і держави і, при цьому, відповідати високим стандартам гарантування прав учасників судового процесу. В Україні докладається чимало зусиль щодо реформування судової влади, в тому числі шляхом удосконалення правового регулювання процесуальних засад відправлення правосуддя, яке реалізується в значній мірі через впровадження європейських стандартів, сформульованих у рекомендаціях № R (81)7, R (84)5, R (95)5 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно справедливого суду в розумний строк. Вагомим кроком у цьому напрямку стало системне

оновлення процесуального законодавства, в наслідок чого впроваджено спрощені процесуальні форми розгляду і вирішення справ.

В адміністративному судочинстві спрощення процесуальної форми має суттєві особливості у порівнянні з іншими змагальними процесами, що зумовлено специфічними принципами її будови, уточненням порядку розгляду і вирішення окремих категорій адміністративних справ на рівні реалізації процесуальних інститутів або способів вчинення процесуальних дій. Зважаючи на стабільно високий рівень завантаженості адміністративних судів, триваюче урізноманітнення публічно-правових спорів, що відносяться до їхньої юрисдикції, всебічне дослідження процесуальної форми спрощеного провадження є нагальною потребою науки і практики.

Аналіз останніх досліджень. Зростаючий інтерес до питань сутності і змісту спрощеного провадження в адміністративному судочинстві набуває втілення у наукових розвідках, які на сьогоднішній день не набули ознак системності. Безпосередньо вивченню спрощеного провадження в адміністративному судочинстві присвячено дві монографічні праці: І.В. Завальнюка «Спрощене провадження в адміністративному судочинстві» [1] і Д.В. Кузнецова «Скорочене провадження в адміністративному судочинстві України» [2]. В них надано авторське бачення правової природи спрощених проваджень з урахуванням специфіки завдань, що реалізуються адміністративними судами. Обидва автори певною мірою передбачили реформування процесуального законодавства і зміни, які торкнуться досліджуваного провадження. Тим не менш, сучасне спрощене провадження набуло нових якостей і ознак, оформилося як значно ширша процесуальна форма адміністративного судочинства, у зв'язку з чим, розроблені концепції потребують перегляду. Незважаючи на те, що науково-теоретичне підґрунтя цієї процесуальної форми частково стабілізується за рахунок долучення сучасних напрацювань фахівців у галузі цивільного і господарського процесів: І.О. Бута, І.А. Боровської, Ж.В. Васильєвої-Шаламової, М.В. Вербіцької, О.С. Єпанчинцева, О.Ю. Зуб, О.М. Захарової, А.О. Згами, О.О. Іванова, І.О. Ізарової, В.В. Комарова, А.О. Колос, Я.Л. Коломієць, Д.С. Лавровича, Д.Д. Луспеника, О.П. Світличного, О.С. Ткачука, О.І. Угріновської, вони не можуть в повній мірі восповнити прогалини й зняти суперечності, які виникли в результаті оновлення процесуального законодавства.

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є з'ясування сутності і змісту спрощеного провадження як альтернативного різновиду процесуальної форми позовного провадження в адміністративному судочинстві. Її досягнення, як уявляється, вимагає вирішення таких завдань: встановлення ознак спрощеного провадження в адміністративному судочинстві; аналіз специфіки реалізації принципів адміністративного судочинства при розгляді справи за правилами спрощеного провадження; з'ясування структури та характеристика її окремих елементів; виявлення недоліків правового регулювання та формулювання пропозицій щодо його подальшого удосконалення.

Результати дослідження. Аналіз динаміки розвитку спрощеної процесуальної форми в адміністративному судочинстві засвідчує зростання її значення та розширення меж. Первинно єдина процесуальна форма позовного провадження в адміністративному судочинстві доповнювалася розрізненими правилами провадження в окремих категоріях адміністративних справ. Такий підхід щодо спрощення провадження об'єктивно зумовлений різноманітністю адміністративних справ і як один із напрямків оптимізації процесуальної форми не втрачає своєї актуальності по теперішній час. Як повноцінне самостійне спрощене провадження з'явилося в адміністративному судочинстві у 2010 р. як спосіб розгляду і вирішення справ, що не містять спір про право (скорочене провадження). Незважаючи на вузькість сфери застосування, це провадження продемонструвало успішність стратегії докорінного перегляду структури провадження із вилученням не лише окремих процесуальних дій, але й цілих етапів, доводячи перспективність реформування процесуальної форми адміністративного судочинства у цьому напрямку. В подальшому, становлення концепту спрощеного провадження відбувалося з урахуванням основних вимог сучасних міжнародно-правових стандартів судового захисту прав як універсальна позовна процесуальна форма змагальних процесів.

На цьому етапі можна говорити про виокремлення такої специфічної риси спрощеного провадження, як «усередненість», адже те, що є спрощенням порядку розгляду

і вирішення справ в адміністративному судочинстві, стало посилення формалізації для господарського судочинства, на що звертали увагу фахівці [3, с. 81].

В продовження цієї думки слід підкреслити міждисциплінарність спрощеної процесуальної форми. Нормативне визначення усіх процесуальних кодексів ґрунтується на таких його спільних рисах: 1) визнання різновидом процесуальної форми позовного провадження; 2) зазначення конкретної групи справ щодо яких воно застосовується; 3) вказівка на поширення його застосування на інші справи, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи. Відмінності у нормативному визначення спостерігаються лише у колі справ, щодо яких базовою процесуальною формою визнається спрощене позовне провадження: в адміністративному процесі – справи незначної складності (ст. 12 КАС України) [4]; в господарському процесі – справи незначної складності і малозначні справи (ст. 12 ГПК України) [5]; в цивільному процесі – справи незначної складності; малозначні справи; справи, що виникають з трудових відносин; справи про надання судом дозволу на тимчасовий виїзд дитини за межі України тому з батьків, хто проживає окремо від дитини, у якого відсутня заборгованість зі сплати аліментів та якому відмовлено другим із батьків у наданні нотаріально посвідченої згоди на такий виїзд (ч. 4 ст. 19 ЦПК України) [6]. Зважаючи на спільне призначення і функції, які виконуються при розгляді і вирішенні справ у спрощеному позовному провадженні в усіх зазначених різновидах судочинства, спільними є і підходи щодо його структури, особливостей реалізації окремих процесуальних інститутів, повноважень суду і прав учасників процесу тощо.

При цьому, звертає на себе увагу неоднозначність сприйняття поняття «спрощене провадження». Мова йде не лише про наявність різних уточнюючих підходів до його розуміння серед науковців, які можуть його розглядати у різних аспектах, а про неповну лексичну відповідність нормативному визначенню, на яку звертали увагу зокрема, І.В. Завальнюк [1, с. 8-9], О. Угріновська і Г. Гембара [7, с. 85-86], О.С. Ткачук [8] й ін. Спрощення процесуальної форми відбувається різними способами. Якщо загальною позовною провадження є еталонною процесуальною формою, то окреме, наказне провадження, письмове і електронне провадження – також є спрощеними провадженнями, оскільки передбачають більш простий порядок розгляду і вирішення справ. Тобто, спрощене провадження можна розглядати у широкому сенсі як будь-яке провадження, що передбачає більш простий спосіб розгляду і вирішення справи, і у вузькому сенсі як самостійна процесуальна форма, передбачена для розгляду і вирішення справ, що відповідають встановленим законом критеріям. Тобто, спрощене провадження має ознаки автономності і цілісності, що стало результатом одного із напрямків оптимізації (спрощення) процесуальної форми адміністративного судочинства.

Позовне провадження є основною процесуальною формою адміністративного судочинства і втілюється або в загальному, або у спрощеному порядку, які існують як альтернативні способи здійснення судочинства із наявністю прямо передбачених законодавством виключень. Так, виключно загальну позовну форму передбачено для шістьох категорій справ, закріплених у ч. 4 ст. 12 КАС України. Переважна більшість цих справ належить до категорії складних справ. Спрощене позовне провадження застосовується щодо справ незначної складності, а саме до десяти категорій справ, передбачених ч. 6 ст. 12 КАС України. При цьому, для усіх інших справ обрання форми провадження належить до дискреційних повноважень судді, який визначає форму провадження, виходячи із особливостей справи і враховуючи думку сторін. Єдиною безумовною підставою розгляду справи із «назачищеного переліку» у спрощеному провадженні є «заявлення

зустрічного позову. Також слід відзначити, що зміна процесуальної форми після відкриття провадження передбачає лише перехід від спрощеного до загального позовного провадження. Отже, ознакою спрощеного провадження в адміністративному судочинстві є те, що воно виконує функції повноцінної альтернативи загальному позовному провадженню.

Говорячи про справи, які становлять виключення для застосування процесуальної форми спрощеного провадження, неможна не звернути увагу на те, що правове регулювання цього питання містить вади юридичної техніки. По-перше, ст. 12 і ст. 257 КАС України дублюють положення щодо сфери виключного застосування загального позовного провадження. Але, попри те, що їхній зміст містить категоричні зостереження стосовно переліку справ, він фактично не співпадає. Частина 4 ст. 12 КАС України була доповнена двома новими категоріями справ: 5) щодо оскарження рішень Національної комісії з реабілітації у правовідносинах, що виникли на підставі Закону України «Про реабілітацію жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років»; 6) щодо оскарження індивідуальних актів Національного банку України, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, рішень Кабінету Міністрів України, визначених ст. 266-1 КАС України. Як уявляється, для усунення цього недоліку, а також уникнення подібних колізій в майбутньому, доцільно відмовитися від повторення одних і тих самих приписів і видалити ч. 4 ст. 257 КАС України.

Іще однією важливою ознакою спрощеного провадження є інстанційна універсальність. Зазвичай, інстанційний рух справи дозволяє досить чітко окреслити межі застосування процесуальної форми, але правила спрощеного провадження поширюються як на провадження в суді першої інстанції, так і на апеляційне провадження. Так, ст. 310 КАС України закріплює, що апеляційний розгляд здійснюється колегією суддів у складі трьох суддів за правилами розгляду справи судом першої інстанції за правилами спрощеного позовного провадження з урахуванням особливостей, встановлених цією главою. Правова позиція із цього приводу сформульована у Постанові Верховного Суду від 15 вересня 2021 р. у справі № 174/814/19 [9]. Касаційний цивільний суд зазначив, що процедура спрощеного провадження має прояв у стадії відкриття апеляційного провадження, про що суд апеляційної інстанції приймає ухвалу, а також на стадії підготовчого провадження, оскільки сторони мають бути повідомлені про відкриття провадження та намір здійснити його розгляд у спрощеному провадженні. Також Касаційний цивільний суд наголосив, що ніхто не може бути позбавлений права на отримання інформації про дату, час і місце розгляду своєї справи або обмежений у праві отримання в суді усної або письмової інформації про результати розгляду його судової справи.

Окрім наведених ознак, в літературі в результаті всебічного дослідження фахівцями процесуальних галузей права виокремлено спільне бачення щодо таких рис спрощеного провадження, як: 1) деривативність, похідний характер відносно загальної позовної процесуальної форми; 2) обмеженість учасників справи в процесуальних правах; 3) особливості реалізації окремих принципів судочинства, а саме гласності, змагальності, диспозитивності; скороченість строків; 4) скорочення кількості процесуальних дій або системна зміна способу їх вчинення. Окремі висновки щодо ознак спрощеного провадження видаються дискусійними, наприклад, добровільність спрощеного позовного провадження [10, с. 35], більша доступність яка в українському процесуальному законодавстві не набула конкретного втілення, хоча для інших країн є цілком відчутною [11, с. 187]; завершеність проце-

суального циклу в межах певної судової інстанції [1, с. 15]; документарність [2, с. 14].

Розкриваючи сутність спрощеного провадження як процесуальної форми адміністративного судочинства, слід особливу увагу приділити його структурі та процесуальному порядку розгляду і вирішення справ. Слід погодитися із висновками більшості дослідників, що спрощене провадження не є простим прискоренням судочинства, а має прояв у змінній структурній будові. При цьому, як вірно відзначає І.В. Завальнюк, спрощене провадження не може стосуватися скасування будь-яких стадій адміністративного процесу, а торкається лише їх окремих етапів або процесуальних дій [1, с. 13]. Отже, структура спрощеного провадження повністю відповідає структурі позовного провадження в цілому, але містить окремі особливості щодо стадійних етапів чи процесуальних дій.

Так, на стадії відкриття провадження вирішується питання про застосування процесуальної форми спрощеного позовного провадження, а також процесуального режиму розгляду адміністративної справи. Слід зазначити, що спрощене провадження може проходити в режимі очного, письмового, закритого й електронного провадження. Обрання процесуального режиму, за окремими виключеннями, здійснюється за вмотивованими рішеннями суду, яке має враховувати окрім об'єктивних обставин справи також і позицію сторін щодо особистої участі, відкритості процесу або застосування можливостей електронного судочинства. Власне структурних перетворень на стадії відкриття провадження у справі, зумовлених спрощеним провадженням не відбувається.

Підготовче провадження є стадією, на якій вплив спрощеної процесуальної форми є доволі суттєвим. Слід відзначити, що окремі дослідники взагалі вважають, що вона є відсутньою у справах, які розглядаються за правилами спрощеного провадження [7, с. 85; 13, с. 93]. Але із такою точкою зору неможна погодитись, оскільки без реалізації завдань, передбачених КАС України для підготовчого провадження, здійснити повноцінний розгляд справи по суті не видається можливим. Саме на стадії підготовчого провадження відбувається статочне визначення предмета спору та характеру спірних правовідносин, позовних вимог та складу учасників судового процесу; з'ясування заперечень проти позовних вимог; визначення обставин справи, які підлягають встановленню, та збирання відповідних доказів; вирішення відводів; визначення порядку розгляду справи; вчинення інших дій з метою забезпечення правильного, своєчасного і безперешкодного розгляду справи по суті (ч. 2 ст. 173 КАС України). Отже, КАС України передбачає низку процесуальних дій, вчинення яких можливе виключно на стадії підготовчого провадження. Водночас, нормативне визначення меж підготовчого провадження видається неточним. Законодавець пов'яже початок підготовчого провадження з моментом відкриття провадження у справі, а його закінчення – із закриттям підготовчого засідання, яке у спрощеному провадженні не відбувається. Відтак, пропонуємо вважати закінчення підготовчого провадження винесенням рішення про призначення справи до судового розгляду.

Характеризуючи зміст підготовчого провадження у спрощеній процесуальній формі слід відзначити відсутність підготовчого засідання як самостійного етапу цієї стадії. При цьому, усі інші процесуальні дії вчиняються суддею в повному обсязі. Граничні межі вчинення процесуальних дій фіксуються конкретними строками їх вчинення, які обраховуються, переважно, від дня відкриття провадження у справі і не мають прив'язки до судового засідання, оскільки воно також не є обов'язковим елементом спрощеного провадження. Можна визнати, що невідмінність цієї стадії у спрощеному провадженні зумовлена обмеженістю реальних процесуальних зв'язків між суд-

дею та учасниками справи, що втілюються у конкретних спільних процесуальних діях.

Стадія розгляду справи по суті також відрізняється суттєвими відмінностями у спрощеному провадженні. Так, найбільш суттєвою із них є відсутність судових дебатів. При розгляді справи за правилами спрощеного позовного провадження суд досліджує докази і письмові пояснення, викладені у заявах по суті справи, а у випадку розгляду справи з повідомленням (викликом) учасників справи, заслуховує їхні усні пояснення. Слід погодитися із твердженням О. Угриновської, яка зазначає, що на стадії розгляду справи по суті можуть проявитися проблеми, зумовлені усучісненою підготовкою провадження. Серед таких проблем ученою наводяться: 1) суд не може роз'яснити учасникам справи, які обставини справи входять до предмета доказування, які докази мають бути подані тим чи іншим учасником справи, внаслідок чого учасники справи подають докази ще в судовому засіданні; 2) суд не може з'ясувати, чи повідомили сторони всі обставини справи, які їм відомі; 3) якщо суд вирішить призначити експертизу, то він не може забезпечити реалізацію права учасників справи запропонувати питання, роз'яснення яких, на їхню думку, потребує висновку експерта; 4) під час подання учасником справи заяви, яка не є заявою по суті справи, або клопотання суд не може врахувати думки інших учасників справи щодо задоволення чи відмови в задоволенні такої заяви або клопотання [7, с. 89]. Частково, ці питання можуть бути зняті при розгляді справи в судовому засіданні з повідомленням сторін, але в інших випадках вони можуть суттєво ускладнити вирішення справи.

На етапі ухвалення судового рішення чинне законодавство не передбачає структурних змін щодо діяльності суду. Єдиним застереженням щодо спрощеного провадження є встановлення більш короткого строку відкладення складення рішення, постанови у повному обсязі – не більш як п'ять днів з дня закінчення розгляду справи. Жодних застережень щодо виходу судді до нарадчої кімнати у спрощеному провадженні КАС України не містить, але ця особливість може мати місце виходячи із застосування окремих процесуальних режимів (наприклад, письмового провадження).

У справах спрощеного провадження гарантується можливість оскарження судового рішення в апеляційному порядку, а у встановлених законом випадках – касаційному порядку. Специфіка перегляду судових рішень, винесених у спрощеному провадженні, має прояв у прагненні зберегти єдність процесуального режиму розгляду

справи у суді першої інстанції та апеляційної інстанції. Так, ст. 311 КАС України встановлює, що суд апеляційної інстанції може розглянути справу без повідомлення учасників справи (в порядку письмового провадження) за наявними у справі матеріалами, якщо справу може бути вирішено на підставі наявних у ній доказів, у разі: подання апеляційної скарги на рішення суду першої інстанції, які ухвалені в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін (у порядку письмового провадження). Натомість, право брати безпосередню участь у розгляді справи впливає із фундаментального принципу гласності судового процесу, дотримання якого ЄСПЛ пов'язує з гарантіями реалізації права на справедливий суд. Тому, зважаючи на значимість особистої участі в судовому засіданні, вважаємо за доцільне відійти від задекларованого принципу взаємообумовленості письмового провадження у судах першої і апеляційної інстанції і надати гарантії особистої участі сторін в апеляційному провадженні щодо оскарження рішення, винесеного в письмовому провадженні, за умови їхнього волевиявлення.

Висновки. Спрощене провадження є міжгалузевим процесуальним інститутом, який у змагальних судових процесах встановлює узагальнену, усереднену процесуальну форму розгляду і вирішення справ, головним пріоритетом для яких є швидкість вирішення.ознаками спрощеного провадження як самостійного різновиду позовної процесуальної форми в адміністративному судочинстві є: 1) деривативність; 2) обмеженість учасників справи в процесуальних правах; 3) обмеженість реалізації принципів судочинства гласності, змагальності, диспозитивності; 4) скороченість строків; 5) скорочення кількості процесуальних дій або системна зміна способу їх вчинення. Процесуальний режим спрощеного провадження в адміністративному судочинстві відрізняється імперативністю вимоги застосування правил письмового провадження щодо визначеного КАС України переліку адміністративних справ. Структура спрощеного провадження передбачає проходження усіх стадій адміністративного судочинства, а головні особливості реалізуються на стадіях підготовчого провадження (відсутність підготовчого судового засідання) та розгляду справи по суті (відсутність дебатів). Окремі норми КАС України, якими встановлено порядок розгляду і вирішення адміністративних справ в порядку спрощеного провадження потребують уточнення формулювань, що сприятиме усуненню суперечностей і неузгодженостей термінологічного характеру.

ЛІТЕРАТУРА

1. Завальнюк І.В. Спрощене провадження в адміністративному судочинстві: автореферат дис. канд. юрид. наук, 12.00.07. Одеса, Національний університет «Одеська юридична академія». 2017. 22 с. URL: Zavalniuk_AKD.pdf (onua.edu.ua)
2. Кузнецов Д.В. Скорочене провадження в адміністративному судочинстві України: автореферат дис. канд. юрид. наук, 12.00.07. Дніпро, Дніпропетровський університет внутрішніх справ. 2017. 20 с. URL: МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ (dduvs.in.ua)
3. Світличний О.П., Сулім В.В. Спрощене позовне провадження: законодавча регламентація ГПК України. *Право. Людина. Довкілля*. 2021. Вип. 12, № 4. С. 78-84. URL: SPP.pdf (businesslaw.org.ua)
4. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06 липня 2005 р. № 2747-IV. URL: Кодекс адміністративного суд... | від 06.07.2005 № 2747-IV (rada.gov.ua)
5. Господарський процесуальний кодекс: Закон України від 06.11.1991 р. № 1798-XII. URL: Господарський процесуальний... | від 06.11.1991 № 1798-XII (rada.gov.ua)
6. Цивільний процесуальний кодекс: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV. URL: Цивільний процесуальний кодек... | від 18.03.2004 № 1618-IV (rada.gov.ua)
7. Угриновська О., Гембара Г. Спрощене позовне провадження: законодавча регламентація та проблеми судової практики. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 12. С. 85-89. URL: <FC3CF20B92031325F323031385FF1E0E9F22E706466> (pgp-journal.kiev.ua)
8. Ткачук О.С. Спрощене провадження: правова природа, ознаки, процедура. URL: https:// zib.com.ua/ua/129257-sproschene_provadzhennya_pravova_priroda_oznaki_procedura.html
9. Постанова Верховного Суду від 15 вересня 2021 р. у справі № 174/814/19. URL: Правова позиція Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду згідно з Постановою від 30 серпня 2021 року у справі № 520/11672/19 | ZakonOnline - Право знати!
10. Колос А. Теоретичні проблеми спрощеного провадження у цивільному процесі. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 4. С. 32-35. URL: 22345.pdf (vsau.org)
11. Лаврович Д.С., Грига В.В. Сутність та особливості спрощеного провадження в цивільному судочинстві. *Молодий вчений*. 2019. № 12 (64). С. 186-190. URL: 48.pdf (molodyvcheny.in.ua)
12. Боровська І.А. Особливості процесуальної форми спрощеного позовного провадження у цивільно-му судочинстві. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. Серія «Право». 2021. Вип. 65. С. 90-96. URL: Перегляд ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ СПРОЩЕНОГО ПОЗОВНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ (uzhnu.edu.ua)
13. Васильєва-Шаламова Ж.В. Деякі питання розгляду справ у порядку спрощеного провадження. Малозначні спори: європейський та український досвід вирішення. Зб. наук. праць. Матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 23-24 лист. 2018 р.). Київ. ВД «Дакор», 2018. 228 с. С. 20-25.